

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Aleše Korejtky a Petry Venclové, ve věci

žalobce: O. I.

proti
žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje
se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2017, č. j. KrÚ-36164/66/2017/OMSŘI/Dr, sp. zn. SpKrÚ 36164/2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2017, č. j. KrÚ-36164/66/2017/OMSŘI/Dr, sp. zn. SpKrÚ 36164/2017, ve spojení s rozhodnutím Magistrátu města Pardubic ze dne 2. 5. 2017, č. j. MmP 28209/2017, sp. zn. SÚ 54132/2016/Ve, byla žalobci dle § 112 písm. c) a § 129 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále též „správní řád“), uložena donucovací pokuta ve výši 35 000 Kč, neboť žalobce dobrovolně nesplnil povinnosti uložené mu pravomocným a vykonatelným rozhodnutím Magistrátu města Pardubic ze dne 31. 5. 2016, č. j. MmP 19797/2016, sp. zn. SÚ 59195/2015/Fr (dále též

„exekuční titul“). Exekučním titulem bylo žalobci dle § 171 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v rozhodném znění (dále též „stavební zákon“), nařízeno pozastavit výkon činnosti – nepovolené hudební produkce, a to do pravomocného povolení změny v užívání stavby - kavárny v 1. PP objektu na adrese Za Pasáží, Pardubice. Současně bylo žalobci nařízeno do 31. 8. 2016 zjednat nápravu spočívající v uvedení provozovny do takového stavu, aby splnila podmínky pro povolení změny v užívání stavby, a to podmínky plynoucí z § 14 vyhl. č. 268/2009 Sb. (ochrana proti hluku a vibracím – vzduchová neprůzvučnost konstrukcí) a z obecně závazných právních předpisů na ochranu veřejného zdraví (doložení souhlasného závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Pardubického kraje). Jednalo se o v pořadí druhou donucovací pokutu, když prvá (ve výši 45 000 Kč) byla žalobci uložena rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 22. 2. 2017, č. j. KrÚ-1163/6/2017/OMSŘI/Dr, ve spojení s rozhodnutím Magistrátu města Pardubic ze dne 5. 12. 2016, č. j. MmP 78731/2016 (správní žaloba proti rozhodnutí o uložení první donucovací pokuty byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 5. 10. 2017, č. j. 52 A 36/2017-48, následná kasační stížnost žalobce byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 329/2017 – 50).

2. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2017, č. j. KrÚ-36164/66/2017/OMSŘI/Dr, sp. zn. SpKrÚ 36164/2017, podal žalobce žalobu, v níž namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nevypořádal se všemi námitkami žalobce uplatněnými v odvolání. Dále žalobce v žalobě tvrdil, že exekuční titul není dostatečně srozumitelný a jednoznačný a žalobci není zřejmé, jaké konkrétní povinnosti a komu byly uloženy. V této souvislosti žalobce též připomněl, že *„požádat o změnu v povoleném užívání stavby nebo její části může být pouze právem a nikoliv povinností vlastníka stavby“*. Kritice podrobil žalobce i odůvodnění výše donucovací pokuty. Dle žalobce odůvodnění není *„řádne“* a *„přezkoumatelné“*. Žalobce zejména není spokojen s tím, že *„stavební úřad napadeným rozhodnutím výši donucovací pokuty oproti té předchozí bez uvedení důvodu snížil“*. Ze všech výše uvedených důvodů by dle žalobce mělo být žalobou napadené rozhodnutí zrušeno.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě (jež není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat základní námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal) setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Předně soud uvádí, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou uvedeny podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení a při aplikaci právních předpisů, v odůvodnění jsou též srozumitelně popsány veškeré důvody výroku rozhodnutí. Napadené rozhodnutí tak prima vista není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí) nebo pro nesrozumitelnost a ani netrpí jinou vadou, která by opodstatňovala

postup dle § 76 s. ř. s. Nelze též přisvědčit námitce žalobce, že se žalovaný řádně nevypořádal s odvolacími námitkami. Ačkoli je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument. Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní - tzn., že na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Takto postupoval i žalovaný, který se vyjádřil ke všem skutečnostem rozhodným pro uložení donucovací pokuty, přičemž soud na jeho postupu neshledává nic nezákonného (stejně tak není nezákonný odkaz žalovaného na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, když není smyslem odvolacího přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou správně vyřčené). Rozhodně pak žalovanému nelze vytýkat, že se nezabýval námitkami týkajícími se věcné správnosti či zákonnosti exekučního titulu, neboť exekuční řízení je ovládáno zásadou, podle níž exekuční orgán není oprávněn přezkoumávat věcnou správnost ani zákonnost exekučního titulu. Obsahem rozhodnutí (jiného titulu), jehož exekuce se navrhuje, je vázán a je povinen z něj vycházet.

6. Nyní k meritu věci. Dle § 129 odst. 1 správního řádu nelze-li nebo není-li účelné provádět exekuci náhradním výkonem nebo přímým vynucením, vymáhá se splnění povinnosti postupným ukládáním donucovacích pokut do výše nákladů na náhradní výkon, a nelze-li náhradní výkon provést, až do výše 100 000 Kč. Exekuční správní orgán uloží povinnému donucovací pokutu rozhodnutím, v němž mu určí, aby ji zaplatil ve lhůtě nejméně 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Jak již uvedl Nejvyšší správní např. v odůvodnění rozsudku ze dne 23. 5. 2013, č. j. 9 As 33/2012-40, či v odůvodnění rozsudků ze dne 3. 2. 2016, č. j. 1 As 304/2015 – 33, a ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 329/2017 – 50, přezkum rozhodnutí o uložení donucovací pokuty v rámci správní exekuce je omezen na to, zda rozhodnutí o uložení donucovací pokuty má náležitý podklad, tj. zda exekuce byla nařízena, zda orgánu, který ukládá donucovací pokutu, taková pravomoc náleží, zda jsou splněny shora uvedené podmínky § 129 správního řádu a zda při ukládání uvedené pokuty byla dodržena pravidla řízení. Věcnou správnost ani zákonnost exekučního titulu exekuční orgán nepřezkoumává.
7. Žalobce v žalobě nezpochybňoval pravomoc správních orgánů, nařízení exekuce, zvolený způsob provádění exekuce, vady exekučního řízení a ani to, že dobrovolně ve stanovené lhůtě nesplnil povinnosti uložené mu exekučním titulem (na tomto místě soud odkazuje na odůvodnění rozsudku ze dne 5. 10. 2017, č. j. 52 A 36/2017-48, v němž se všemi výše uvedenými otázkami zevrubně zabýval), namítal však, že exekuční titul je nevykonatelný, neboť povinnosti v něm uložené jsou vymezeny neurčitě, popř. je nelze objektivně splnit (jsou neuskutečnitelné). Tyto námitky ovšem nejsou důvodné.
8. Rozhodnutí o uložení donucovací pokuty má náležitý podklad. Exekučním titulem, na jehož základě byl vydán exekuční příkaz, je rozhodnutí stavebního úřadu, jímž bylo vlastníku konkrétní stavby (žalobci) podle § 171 odst. 3 stavebního zákona uloženo zjednat ve lhůtě do 31. 8. 2016 nápravu a zároveň dnem rozhodnutí byl vlastníkovu pozastaven výkon činnosti – nepovolené hudební produkce v kavárně v 1. PP objektu na adrese Za Pasáží, Pardubice, a to do pravomocného povolení změny v užívání stavby. Povinnosti jsou v exekučním titulu vymezeny dostatečně srozumitelně (povinnost zdržet se hudební

produkce a povinnost zjednat způsobem popsaným v exekučním titulu nápravu), zcela jednoznačně je též identifikován subjekt, kterému jsou povinnosti ukládány (žalobce). Lze tedy shrnout, že exekuční titul byl vydán žalobci, jemu z něj plynou povinnosti, je srozumitelný a nabyl právní moci a vykonatelnosti a nejde o právně či fakticky o neuskutečnitelné plnění (srov. shodně bod 12 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 329/2017 – 50). Pokud se žalobce domníval, že neměl být adresátem exekučního titulu či shora popsané povinnosti byly žalobci uloženy v rozporu se zákonem, mohl se proti exekučnímu titulu bránit odvoláním a následně žalobou. To však neučinil a v nyní projednávané věci se přezkumu exekučního titulu již není možné domoci. Nad rámec nutného odůvodnění soud na tomto místě dodává, že i kdyby akceptoval tezi žalobce, že část exekučního titulu spočívající v uložení povinnosti uvést provozovnu do takového stavu, aby splnila podmínky pro povolení změny v užívání stavby, je nicotná, neboť žalobci bylo uloženo, aby vykonal něco, co nebylo jeho povinností, ale pouze právem, bylo by to pro nyní posuzovanou věc irrelevantní, neboť nesplnění této povinnosti nemělo na uložení donucovací pokuty (postačovalo nesplnění i jen jedné ze dvou uložených povinností) ani na její výši žádný vliv (výše pokuty byla stanovena pouze s přihlédnutím k nesplnění povinnosti zdržet se produkce hudby). V této souvislosti soud - opět nad rámec nutného odůvodnění - připomíná, že i když žalobce předmětnou nemovitost pronajímá, je schopen vhodným nastavením nájemní smlouvy zajistit plnění svých veřejnoprávních povinností. Zejména nemusí pronajímat svou nemovitost k účelům, ke kterým podle veřejnoprávních předpisů sloužit nemůže, a pokud nájemce stavbu užívá k jiným účelům, má být schopen nájem ukončit.

9. Důvodnou soud neshledal ani námitku týkající se odůvodnění výše pokuty. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí jasně uvedl, že k uložení druhé donucovací pokuty správní orgány přistoupily proto, že žalobce ani po uložení první donucovací pokuty ve výši 45 000 Kč nesplnil povinnosti uložené pravomocným a vykonatelným rozhodnutím a nadále provozuje nepovolenou hudební produkci. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je dále zcela zřejmé, že při určování výše donucovací pokuty správní orgány přihlédly k povaze nesplněných povinností (jejich neplnění ohrožuje důležité veřejné zájmy), k dosavadnímu postoji žalobce k povinnostem uloženým mu exekučním titulem (z něhož je zřejmé, že uložené povinnosti dobrovolně zřejmě splněny nebudou), k dosud uložené donucovací pokutě ve výši 45 000 Kč a k zákonem stanovenému omezení celkové výše donucovacích pokut postupně uložených v téže věci (100 000 Kč), přičemž dospěly k závěru, že je na místě uložit žalobci v pořadí druhou donucovací pokutu ve výši 35 000,- Kč. Takový závěr nelze hodnotit jako excesivní (správní orgány nevykročily ze zákonem stanovených mezí), a proto jej soud není oprávněn korigovat. Samotná skutečnost, že v pořadí druhá donucovací pokuta byla o 10 000 Kč nižší než první, nezákonnost rozhodnutí nezpůsobuje. Naopak se jedná o postup ve prospěch žalobce, jehož důsledkem nemůže být zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud správní orgán prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí zmínil též další skutečnosti, např. postih žalobce za přestupek dle stavebního zákona, pak tak učinil zjevně pouze proto, aby objasnil vztah žalobce k plnění povinností plynoucích z obecně závazných právních předpisů a z rozhodnutí na základě těchto obecně závazných právních předpisů vydaných. Na výši donucovací pokuty tyto skutečnosti evidentně vliv neměly.

10. Lze tedy uzavřít, že základní žalobní námitky nebyly důvodné, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
11. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly [náklady vynaložené v řízení před správním soudem lze dle Nejvyššího správního soudu považovat za součást běžné úřední činnosti, běžnou úřední činnost by mohly přesahovat např. náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47; za pozornost ovšem stojí i odlišné stanovisko ke zmiňovanému usnesení rozšířeného senátu)], a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 19. srpna 2019

Jan Dvořák v. r.
předseda senátu